

stěžovatelky, a pouze proti němu byla též povolena vyklizovací exekuce. Je nesporno, že manželství povinného a stěžovatelky bylo dnem 11. února 1924 dobrovolně soudně rozvedeno a že B. od rozvodu v bytě, který má být vyklizen, nebydlí. V době podání vyklizovacího návrhu, t. j. dne 23. února 1924 bylo manželství tedy již rozvedeno a stěžovatelka nebyla více členem domácnosti povinného, pročez se exekuční titul na ni více nevztahoval a vyklizovací výkon nemohl proto též proti ní být proveden.

Důvodnému dovolacímu rekursu bylo proto vyhověno a obnoveno usnesení prvního soudu.

Rozh. nejv. soudu z 11. června 1924, R II 197/24.

Z těchto provedených případů plynou tedy tyto zásady:

I. Osobě třetí, která tvrdí, že není podnájemníkem nebo členem domácnosti povinného, nýbrž, že je ve vyklizovaném bytě nájemníkem nebo vůbec uživatelem na základě samostatného práva, nepřísluší ani žaloba podle § 37 ex. ř. ani žaloba určovací podle § 228 c. ř. s.

II. Osoba taková musí své právo ohlásit buďto při výkonu exekuce vyklizovací vůči výkonnému orgánu, anebo ještě před výkonem exekučnímu soudu.

Výkonný orgán nesmí v takovém případě podle bodu 141 instrukce pro výkonné orgány osobu třetí, která se vyklizení vzpírá, vyklidit, nýbrž musí si vyžádat pokyn soudu.

III. Exekuční soud nařídí v takovém případě rok k výslechu účastníků a zjistě, že je právní poměr třetí osoby k vyklizovanému bytu sporný, odepře vůči ní vyklizovací výkon.

Dr. Vladimír Jeřábek.

Ručení vymáhajícího věřitele při vedení exekuce. Věřitel odpovídá toliko za nepoctivost, vedl-li exekuci tak, že zasažena byla cizí práva, když o nich věděl nebo vědět musil.

Žalobkyně domáhala se škody způsobené jí tím, že při výkonu zajišťovací exekuce proti třetí osobě bylo zabaveno nákladní auto a dáno v uschování u špeditéra, ona pak musila při rozvážení zboží používat koní.

Žaloba byla zamítnuta ve všech instancích, nejvyšším soudem z těchto důvodů:

Dovolatelce nelze přisvědčit, že by v pouhém podání návrhu na zabavení a uschování auta o sobě bylo lze spatřiti čin

nedovolený. Věřitel vymáhající má povinnost, aby v návrhu udal ony předměty, na něž se exekuce má vésti. Nelze ovšem říci, že by věřitel měl právo navrhopati exekuci na věci dlužníku nepatřící. Takového práva mu zákon nedává a žalovaná se nemůže brániti tím, že návrhem vykonala jen své právo, jak míní prvý soud. Jádrem sporu jest však v tom, zda návrh žalované na zabavení a uschování auta lze považovati za čin nedovolený, a zda lze ji ho přičísti za zavinění. Vymáhající věřitel má právo dosíci uspokojení z majetku dlužníkovy, vésti exekuci na majetek dlužníkův v mezích zákonem vytčených, ale nemá práva na dosažení uspokojení z majetku cizího, na vedení exekuce na věci cizí a také ne práva na vedení exekuce způsobem dle zákona nepřipustným. Jde tedy o to, zda žalovaná užila svého práva navrhnouc exekuci v mezích zákona a zdali jí lze přičísti vinu, že meze ty byly překročeny.

Viny takové však právem nižší soudy u žalované neshledaly. Věřiteli nelze uložití beze všeho zodpovědnost za škodu vzniklou tím, že exekuce byla navržena nebo provedena i na věci, které dlužníku nepatří, a povinnost, aby vedl exekuci jen tak, aby předem byly vyloučeny námitky osob třetích. Jeví-li se situace věřiteli tak, že věci, na něž exekuci vede, dlužníku patří, a může-li o tom býti poctivě přesvědčen, nedopouští se bezprávného činu, navrhne-li na ně exekuci, a je na tom, či právo bylo exekucí porušeno, aby si je hájil. Ani věřitel ani soud neb orgán výkonný nemá možnosti, aby předem vyšetřil spleť a nejasné poměry majetkové v tom směru. Věřitel vymáhající odpovídá toliko za nepoctivost, vedl-li exekuci tak, že zasažena byla cizí práva, když o nich věděl, nebo věděti musil.

Zásada tato vyplývá pro porušení vlastnictví jak z § 75 ex. ř., tak i z §§ 379, 335 a 326 obč. zák. (srv. důvody judikátu z 3. září 1924 č. pres. 674/23 sb. m. spr. 1924).

V případě sporném nelze podle zjištění nižších soudů, jež napadeno nebylo, shledati v postupu vymáhající věřitelky žádné viny. Že by žalovaná byla věděla, tedy byla pozitivně přesvědčena, že auto, jehož zabavení navrhla, patří žalobkyni nebo že tato má na něm práva užívací a držební, nebylo prokázáno. Dle výpovědi Dra L. odepřela žalobkyně tomuto informace v tom směru a tvrzení její, jež sdělil orgán výkonný, nestačilo k opodstatnění takové vědomosti o právech užívacích a držebních. Ale ani to nelze říci, že žalovaná věděti musila o právu žalobkyně a že ji musilo napadnouti, že žalobkyně má na auto práva nějaká, že tedy byla měla fide při vedení exekuce. Vždyť auto

objednal sám dlužník, dle nepopřené přednesu se zbavoval svého majetku, proto bylo podezření, že finguje převod, že je tomu tak i u auta, které dříve neslo jeho jméno a na jeho jméno bylo u politického úřadu hlášeno, bylo ho používáno k rozvážení cukrovinek v obchodě, který dříve patřil dlužníku a nikoli žalobkyni a auto bylo také opětovně pro dluhy dlužníkovy zabaveno. Teprve později hlásila se i žalobkyně k autu, bylo i pro její dluhy zabaveno a během sporné exekuce hlásila se k němu i nová družka dlužníková; žalobkyně udala Dru L., že auto nepatří ani jí ani dlužníku a odepřela dáti bližší informace, netvrdila při zájmu, že jí patří nějaká práva užívací. Za takových okolností nelze vytýkati žalované, že trvala na zabavení auta, ani že jí musilo napadnouti, že nejde o auto dlužníkovu a že tím porušuje užívací práva žalobkynina. Proto netřeba ani řešiti otázky, zda auto skutečně přešlo do vlastnictví žalobkynina, měla-li na něm práva užívací skutečně či stalo-li se tak na oko nebo způsobem, kterému by mohla žalovaná odporovati dle zákona odpůrčího.

Co se pak týče způsobu provedení exekuce, že totiž auto bylo zabaveno přes to, že nebylo v detenci dlužníkově, nelze tento způsob žalované přičítati za vinu. Z toho důvodu, že v tomto směru nejde o zavinění žalované, netřeba ani řešiti otázku, zda právem odvolací soud pokládal šofera, který nebránil zabavení auta, za detentora či za držitele a řídil-li tento šofer auto ve službách žalobkyně či dlužníka a detenci vykonával jen jejich jménem.

Není-li tu tedy viny žalované, netřeba ani uvažovati o tom, zda žalobkyně si sama nezpůsobila či nespolutzpůsobila škodu, kterou nyní vymáhá, tím, že si dle § 68 ex. ř. nestěžovala. Okolnost, že žalovaná převzala vůči výkonnému orgánu risiko za to, že exekuci provede, nemá významu, ježto rozhodnutí soudního orgánu na takovém zjištění spočívat nemůže.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 4. února 1925
Rv I. 1892/24-1.)

K—

Pro žaloby o pensijní nároky železničních zaměstnancův uvedených v §u 2 až 8 nař. vlády rep. čsl. ze dne 29. prosince 1921 čís. 506 sb. z. a n., tedy proti společenskému pensijnímu ústavu (§ 4), proti pensijnímu fondu státních drah (§ 7) a proti schváleným pensijním